

Ο ΜΩΥΣΗΣ ΚΑΙ Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Πιστεύω ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἐφημ. τῶν Παιδῶν» ἤκουσαν ἢ ἀνέγνωσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Μωϋσέως, πῶς, ὅταν ὁ Φαραώ, ὁ

νὰ τὸ κρύπτη περισσότερον τὸ ἐθεσεν εἰς ἓν σπάρτινον πανέριον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην τῆς μετ' αὐτὴν παραγγελίαν νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ ὅπου συνείθιζε νὰ λούεται ἡ βασιλοπούλα καὶ νὰ παραμονεύῃ νὰ ἴδῃ τί θὰ

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως φέρουσα αὐτὸν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραώ.

σκληρὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διὰ νὰ μὴ πληθύνωνται οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν Αἴγυπτον, διέταξε τὰς μαῖας νὰ φονεύουν τὰ ἀρσενικὰ παῖδιά τῶν Ἑβραίων ὅταν ἐγεννῶντο—πῶς ἡ μήτηρ τοῦ Μωϋσέως, ἰδοῦσα τὸ παιδίον ὠραῖον, τὸ ἔκρυψε τρεῖς μῆνας—καὶ ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο

ἀπογεῖναι.

Ἡ κόρη ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τῆς μητρός της, καὶ μετὰ χαρὰν παρετήρησεν, ὅτι ἡ βασιλοπούλα ἰδοῦσα τὸ πανέριον, ἔστειλε τὰς δούλας της καὶ τῆς τὸ ἔφερον, καὶ ἀφοῦ τὸ ἤνοιξε καὶ εἶδε τὸ παιδίον τόσον ὠραῖον, τὸ ἀγάπησε

καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐκτεθειμένον ἐκεῖ διὰ νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἢ νὰ καταβροχθισθῇ ἀπὸ κανένα κροκόδειλον, ἀλλὰ παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ τῆς εὕρῃ μίαν παραμάναν, νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ μετὰ ταῦτα νὰ τῆς τὸ παραδώσῃ.

Ἡ κόρη ἐφώναξε τὴν μητέρα των καὶ ἡ βασιλοπούλα τῆς ἔδωκε τὸ παιδίον καὶ τὴν ἐπλήρωσε καλὰ διὰ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Ὅταν δὲ ἐμεγάλωσε, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν βασιλοπούλαν καὶ

αὐτὴ τὸ υἱοθέτησε καὶ τὸ ὠνόμασε Μωϋσῆν, δηλαδὴ Ὑδατόσωστον.

Πόσα ἔτη ἔμενε μὲ τὴν μητέρα του ὁ Μωϋσῆς δὲν γνωρίζομεν· ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα αὐτό, ἡ μήτηρ του φαίνεται ὅτι τὸν ἐδίδαξε τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτὴ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸν ἐνίσχυσε νὰ μὲνῃ πιστὸς εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του.

Ἡ παροῦσα εἰκὼν παριστᾷ τὴν δελφὴν τοῦ Μωϋσέως φέρουσαν αὐτὸν εἰς τὴν θάλατταν τοῦ Φαραῶ.

Αἱ ἡγαπημέναι ἀδελφαί.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Σὺ ποῦ κατέβης εἰς τὴν Γῆν ὡς ἀπαλὸν παιδίον, καὶ, ὡς ἐγώ, στὰ γόνατα καλῆς μητρὸς ἐστάθης, ὅταν ὁ ὕπνος μὲ καλεῖ τὴν κλίνην μου δεικνύνων, ὦ, τότε μὲ τὴν χεῖρά σου σπεῦδε νὰ μὲ φυλάττης.

Ἄς σ' ἐνοῶ πηλὸν μου εἰς πᾶσάν μου ἡμέραν, τὴν νύκτα πλησιέστατα, ἐμπνέοντά μοι πόθον, νὰ ἐκτελῶ περιχαρῶς πρωῒαν καὶ ἑσπέραν τὰς ἐντολάς σου, Ἰησοῦ, μ' εὐλόθειαν καὶ φόβον.

Βοήθει, παρηγόρει με, εἰς συμφοράς καὶ θλίψεις, συγχώρει καὶ ἐξάλειψε ἁμαρτημάτων πλήθη. Κατάπαυε τὰς φοβερὰς τοῦ συνειδότος τύψεις κ' ἐγκαίνιζε τὸ Πνεῦμά σου στὰ παιδικά μου στήθη.

Ὅπου καὶ ἂν προσευχηθῶ, ἐνώπιόν μου εἶσαι καὶ τὸν μικρόν μου, Ἰησοῦ, ὕμνον καλῶς ἀκούεις. Σωτήρ καὶ Κύριος ἡμῶν ἀγαπητὸς μου εἶσαι ἁγίων καὶ πιστῶν χορδὰς ἁρμονικῶς σὺ κρούεις.

Σὺ ποῦ κατέβης εἰς τὴν Γῆν ὡς ἀπαλὸν παιδίον σὺ βάλε εἰς τὰ στήθη μου τὸ Πνεῦμά σου τοῦ θεῖον. Δ. Δ.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΟΦΙΑ ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΥ.

Ἀρχαῖός τις Κινεζικὸς μῦθος λέγει ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Μεγάλου Γου, 2,200 ἔτη π. Χρ. ἄνθρωπός τις καλούμενος Ἰ-τι κατεσκεύασε κρασί καὶ ἔδωκεν ὀλίγον εἰς τὸν Γου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασε, ἐκήρυξε τὴν γεῦσίν του καλήν· ἀλλὰ